

Ha a festő, kinek esetje nem riad vissza a természet nagyszerűségeitől tárgyat keres, a mely a szemlélő figyelmét lekösse, s a melyen merész sziklacsoportok grotesk alakjai vetekednek a képzelet legmerészebb teremtéseivel; a hol az árnyak változatai művészileg domborítják ki az egészet; a melyen változatos lombozat, és színvegyületek vetekednek egymással: az jöjjön ide; itt válogathat.

Ha a költő meg akarja énekelni a természet nagyszerűségeit, az égnek meredő szikla ormokat, a szédítő magasban viharral ölelkező fenyő óriásokat, a fölöttük kóválygó sást, s a mélyben zuhogó folyam tomboló robaját: keresse fel e szikla szorulékot s csak leljen szót kifejezni a mit lát, — bámolni fogja a világ-dalát.

Minden kanyarulat új meg új képet tár előnkbe, s a képek vetekednek egymással szépségben, nagyszerűségben festőiségben; a szemlélő nem tudja melyiknek adjon előnyt a másik fölött.

A mily regényes, a mily szép e völgy, oly silány az erdeje; — a szikla halmazok alig közelíthetők meg, a hol pedig megközelíthetők, onnét rég kipusztították a fát az oláhok, most pedig kecske nyájaikkal igyekeznek megakadályozni, hogy valamiképen ismét lábra kaphasson a fatenyészet.

(Vége következik.)

A lombfák erdei fenyő általi helyettesítésének befolyása a vízterületre.

(A „Revue des eaux et forêts“ után).

Franciaországban a saint-amand-i községi erdőnek mintegy 750 hektárnyi területén, mely gyenge-lankáson emelkedik a lapály fölé, vizenyős és mocsáros volta miatt csak törpe csenevész tölgy és nyír e erjék nevedtek, daczára annak, hogy az egész erdőség szálerdőképén kezeltetett. — Az 1843. évben megkísértetett az erdei fenyő tenyész-

tése, és pedig oly szép eredménnyel, hogy ma már azon 750 hektárnyi területet szép, örökzöld fedezetű, erőteljes, fiatal fenyűállab borítja.

A tölgy és nyír-fáknak erdei fenyű általi helyettesítése bámulatos befolyást gyakorolt a vízterületre, mert a mily mértékben cseperedett fel a fenyűállab, az ép oly mértékben lassanként apadó forrásokkal majdnem egészen kiapadtak az ezen erdőből eredő patakokcák is. A szalonkavadászok, kik azelőtt készséggel keresték volt fel ezen erdőt, lassanként végképen kimaradtak.

Ezen terület több helyein tett földfurások azt mutatták, hogy a 3—6 meter vastagságu agyagos homokból álló felső földréteg alatt 20 centiméternyi vastag lágy homokkőréteg van, mely fölött 60 centimétertől egész 4—5 meterig emelkedett a víz, s melyen, — az átkutatott 165 meter hoszu területen, — a víznek csak 17 milliméternyi esése (1 meterre számítva) tűnik ki. Ebből könnyen megmagyarázható aztán: miért foly el a víz oly nehezen a csak középszerűleg áthatolható agyagos homokon keresztül.

Mi okozhatta tulajdonképen a források és mocsárok elapadását? Gyaníthatólag a fenyű. De miképen? Hisz a fenyű gyökere sem hatol sokkal mélyebben a földbe, mint a tölgyfáé. Továbbá a túlevelesekre sem lehetne ráfogni az ily mértékű kiszáritást; mivel a fenyű a legszárazabb talajban is megélhet, s úgy látszik vizszomjára nézve sokkal mérsékeltebb, mint a lombfák.

E kérdést a leírt földani körülmények tekintetbe vétele mellett Dr Arbois de Jubainville úgy hiszi megfejtetőnek, hogy a lombfák elvesztvén ősszel levéldiszüket, az őszi, téli és tavaszi esőkből távolról sem bírnak annyit felfogni, mint a zöldjüket megtartó fenyűk, s így sokkal nagyobb esőmennyiséget is bocsátanak a talajra.

Még egy igen szép példát tüntet elő az Etoille-de-Cernay melletti tause-porte-i erdő, mely az erdei fenyűnek talajszáritó befolyását megdönthetetlenül bizonyítja. Itten 62 éves száraz talaju erdei fenyű állab került vágás alá, melynek hogy egykor nedves és mocsáros talaja lehetett, mutatták a régi kiszáradt árkok, melyek az erdőt átszeldették. A levágás utáni évben közvetlenül a talaj újra mocsáros lett.

Beraud 1863-ban nyomtatásban megjelent, a főlgy és társasága feletti tanulmányaiban arról értesít, hogy Gascogne sekélyein a posványok kiszáradnak, mihelyt fenyessekké alakittatnak által. Beraud a tengeri fenyűnek (pin maritime) — minthogy ott azzal tétettek kísérletek — ily meglepő kiszáritó tulajdonságát, melyet az elöntött talajra gyakorol, abban keresi, hogy a tengeri fenyű gyökerei által nagy mennyiségű vizet von el saját tenyészeteti szükségletei számára.

Legyen azonban bármelyik a helyesebb magyarázat, az erdészeti légtünettanra nézve nem kevés nyereségnek tekinthető azon tényállás, hogy míg a lombfáknak azon szerep jutott, hogy bőségesen táplálják a forrásokat, a fenyűk szerepe ellenkezőleg kiszáritani a túlságos nedves talajt. — — —

Hirdetmény,

A selmeczi m. k. bányá- és erdő-akademiáról. *)

Azoknak, kik kiképeztetésük végett az akadémiát látogatni szándékoznak, a következők adatnak tudtul:

A bányá-akadémián az oktatás négy évi időtartamot vesz igénybe, még pedig első 2 évet az előkészítő folyam, 2 utolsóját a szakfolyam. Végzett jogászok — ha kincstári bányahatósági szolgálatba lépni szándékoznak, — három év alatt végezhetik bányákadémiái tanulmányait, miután a hivatásukra nézve kevesebb érdeklél bíró tudományok halgatásától felmentyék.

Az erdőakadémián való oktatás csak három évfolyamot foglal magában, melyeknek elseje az előkészítő folyamot, két utolsója a szakfolyamot képezik.

Az előadások magyar nyelven tartatnak a bányászati szakfolyam kivételével, a melyben egyelőre még az 18°/₁₀₀ tanévben mindkét évfolyamban német az előadás; 18°/₁₀₀-ben azonban csak a második évfolyamban lesz még német míg végre 18°/₁₀₀-ben valamennyi évfolyamban magyar fog lenni az előadás.

*) Kérjük a hazai lapokat jelen hirdetmény átvételére, miután a magyar nyelv alkalmazása óta az erdészeti és bányászati hivataloknál szakképzett magyar ifjakban szükség mutatkozvan, kívánatos lenne ha a magyar ifjuság pályára lépne. Sz.